

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558311296/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

meest qvindelig Hofstat i denne Fløi af Slottet, som min Broder Kongen har overladt til min Raadighed. Eders muntre Selskab, ædle Frue! – tilføiede hun – vil derfor her være mig særdeles behagelig, hvis I med eders Dottre kan finde Eder i det stille Nonneliv, jeg nu paa en Maade agter at føre, og som snart vil blive nødvendigt, naar min Broder nu, som det lader til, imod Sædvane, ogsaa vil tage Vinteren til Hjælp til sine krigerske Foretagender.»

Disse Udsigter til et indesluttet kedsommeligt Hofliv i Fruersalen behagede Fru Helene kun lidet; men hun gav sig Mine af, at det netop saaledes var efter hendes Sind; thi Kongens Livlighed og Lyst til qvindeligt Selskab, var hende Borgen for, at der neppe, saalænge han var hjemme, vilde blive saa dødt og stille paa Råbehus, som Prindsessen lod til at ville skræmme hende med. Den lille Rigmor blev nu ogsaa af sin Fostermoder bragt til Prindsessen, af hvem hun blev modtaget med Kjærlighed.

Imidlertid havde de unge Riddere iført sig deres Kapper, Handsker og Harnisker, og vare med Esbern Snares Sønner og disses Svogre uddragne til Lystriddet og de daglige Vaabenøvelser, medens nogle af de ældre Riddere og Hofmænd forlystede sig ved Bretspillet og Tavlebordet.

Thorgeir Danaskjald var gaaet bort med den lærde Islænder for at lade sig undervise af ham i de nye konstige Saagformer; thi han ærede høilig den ældre Bardes Fortjenester, og ønskede ivrig at tilegne sig, hvad han af den Fremmedes Konst og Snildhed kunde lære, uden Opmærksomhed af sin eiendommelige Natur og hvad han selv ansaae for det Hoieste og Vigtigste i det ædle Skjaldskab.

Erkebisp Andreas og Broder Gunner havde strax opsøgt den nysankomne Bisp Peder, og i et venligt Broderlag overveiede de nu tilsammen Kongens og Landets vigtigste Anliggender.

Men i den dybe Muurbuling ved et Vindue, med smaa blyndfattede Glasruder, sad Hærmester Herman og Erkedegn Arnfred i Slottets store Riddersal ved et Tavlebord og talde hemmeligt sammen om det stærke Indtryk, den skønne bøhmiske Prindsesses Billede syntes at have gjort paa Kongen.

«Det havde jeg vel ventet, – sagde Hærmeesteren, selvtilfreds – eders stridbare Konge er bekjendt som den artigste Ridder i Christenheden og en varm Beundrer af de Skønne, maaskee alt for varm, som Nogle vilde mene. Prindsesse Margaretha er virkelig ikke alene